

Wellerson leidt in Brazilië een hopeloos bestaan, maar voor hem gloort een sprankje hoop nu hij op proef is bij Sparta

Van de hel naar Het Kasteel

Een grotere cultuurclash was haast ondenkbaar voor Wellerson Araujo Dias (21), de overstap van de Braziliaanse sloppenwijk Antares naar Sparta, de club van stand. In Rotterdam probeert hij nu een contract te verdienen.

DENNIS VAN BERGEN
Rotterdam

Wellerson speelde onlangs mee in een oefenduel van Jong Sparta met FC Volendam. FOTODICK VAN DER WENDEL

Een vroege zaterdagmiddag in Rotterdam-West. Op Het Kasteel weerklinkt de lach van Wellerson Araujo Dias, een Braziliaanse jongen, gestoken in een iets te wijd Sparta-tenu. Een tijdje terug al is hij begonnen met het hooghouden van de bal. En daar is de pingelaar nu, minuten later, nog steeds mee bezig. Onverstoorbaar. En met het plezier dat in zijn ogen valt terug te lezen. Eenzelfde blik die zijn gastouders Dick en Marijke van der Wenden eerder al ontwaanden tijdens het eten van, zoals het mannetje zelf zei, 'macaroon'. Via de vertaal-app op hun telefoon volgde even later de bevestiging: 'Bedankt voor het lekkere eten en dat ik hier mag zijn'.

Leonardo II bezocht hij kerken. Maar het is vooral de liefde voor de bal die hem kenmerkt. Zoals je in de lange dunne vingers feilloos de pianist herkent, zo kun je aan Wellerson zien dat hij een geboren voetballer is. De kromme benen van Garincha heeft hij. En in de

Wellerson is in Spangen om zijn droom na te jagen: profvoetballer worden. En die kans krijgt hij in de fameuze Sparta-opleiding. Met dank aan schrijver Michel van Egmond. Hij legde het contact met hoofdsout Dolf Roks. Van Egmond: 'Ik heb Dolf meteen eerlijk uitgelegd dat ze bij Sparta niet moesten denken dat de betere uitvoering van Neymar in aantocht was, maar dat er een verhaal vastzat aan mijn verzoek'.

Ik heb Sparta meteen uitgelegd dat ze niet moesten denken dat de betere uitvoering van Neymar in aantocht was

— Michel van Egmond

App van Dick naar Wellerson: 'Is de spitschool niet te heet?' Antwoord van Wellerson: 'Nee, hoor.' Marijke: 'Echt niet?' Wellerson: 'Smiley' Duim omhoog.

Hij heeft onlangs zelfs gefietst door de Rotterdamse wijk Zevenkamp, Wellerson. En met landgenoot en oud-Feyenoorder

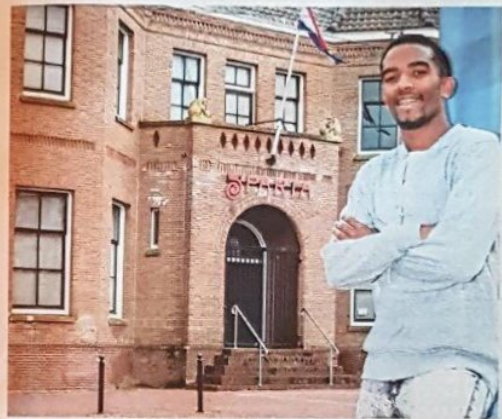
mond zit een beugel geklemd die doet denken aan de Ronaldo die halverwege de jaren negentig neerstreek in Eindhoven. En zo manifesteert hij zich ook een beetje, als de PSV-spits van toen. Bescheiden, lachte hier, vriendelijk knikte daar. De enige Nederlandse woordjes die hij kent zijn Feyenoord, Ajax en chocoldepasta. En, niet te vergeten, de club waar hij traint en nu al liefde voor koestert: 'Sparta'.

FC Utrecht, de club waarvan Van Seumeren voorzitter is. 'Maar om een of andere reden kon dat niet doorgaan', vertelt Van Egmond. 'Dat vond ik lullig voor Robert. En vooral ook voor die mannetjes in de sloppenwijk. Het doel was juist ze te laten zien dat er een toekomst was buiten de criminaliteit, dat er kansen waren, zelfs voor hen. En nu kregen ze het tegenovergestelde signaal. Ik ben eens wat gaan rondbellen en kwam uit bij Sparta. Dolf zei meteen: 'Hij is welkom'. Mooi.'

Weinig auto's

Het is een grappig gezicht, die vrolijke Braziliaanse jongen voor wie die vele kaaskoppen om hem heen als maanmannetjes moeten voelen. Die zijn tijdelijke ploeggenoten van Sparta enthousiast een boks geeft, als hij ze treft in de kleedkamer. En die zijn gastouders onlangs, tijdens een ritje over de Maasboulevard, de vraag stelde die al een tijdje op zijn lippen brandde: 'Mooie weg, maar waarom rijden er eigenlijk maar zo weinig auto's op?' In zijn woonomgeving is het ondenkbaar dat auto's elkaar ook maar een millimeter ruimte gunnen op straat. Laat staan dat die oude stukken blik keurig stoppen voor een verkeerslicht.

Het tekent ook meteen de tragische kant van zijn verblijf in Nederland, dat Van Egmond veelzeggend bereikt: 'als een overstap van de hel naar Disneyland'. Wellerson, op 21-jarige leeftijd al vader van twee kinderen, leidt in Brazilië een hopeloos bestaan. Hij zit niet op school, heeft geen werk en woont in een hutje met een golfplaten dak. Dagelijks moeten hij en zijn gezin vrezen voor geweld. Of erger. Veel van de mensen halen de 25 jaar niet. Domsweeg omdat de drugsriminelen de baas zijn in de wijk waar de politie niet durft te komen. Wellerson leeft er tussen jongens -vaak nog jonger

STICHTING

'Ieder kind dat wordt geholpen, is er één'

ROTTERDAM Geboren Schiedammer Robert Smits (foto), oprichter en coördinator van het straatkinderenproject REMER in Rio de Janeiro, vertrok in 1984 naar Brazilië om kinderen in de sloppenwijken een helpende hand te bieden. Een van hen is

Wellerson, die nu bij Sparta de kans krijgt om even te ontsnappen aan het leven daar. 'Een druppel op de gloeiende plaat misschien', zegt gastouder Marijke van der Wenden. 'Maar ieder kind dat geholpen wordt, is er één.' En daarom, stelt Michel van Egmond, verdient de stichting van Smits meer aandacht. 'Robert is geen man van de PR. Hij loopt onverschrokken door de gevaarlijkste favela van Brazilië, maar is als de dood om bij een programma als Jinek aan te schuiven. Het zou mooi zien als meer mensen zien wat voor geweldige werk hij levert.'

Wellerson Araujo Dias voor Het Kasteel. FOTOLUKWIK
De Braziliaan hoopt op een beter bestaan, ver weg van de sloppenwijken in Rio de Janeiro. FOTOGRETTYNANDES

dan hij- die vertrouwd zijn met een mitrailleur dan met een tandenborstel.

Vuilnisbelt

Van Egmond zag de leefomstandigheden met eigen ogen. Hij was al meer dan tien keer in Brazilië geweest en wel iets gewend, maar toen hij drie jaar geleden met Smits voor het eerst Antares bezocht, schrok hij. 'Een grote wetteloze vuilnisbelt, die de sfeer uitademt van een burgeroorlog', merkte de bestsellerauteur, van wie deze week het boek King verschijnt. 'Hoewel ik me enigszins veilig voelde door de aanwezigheid van Robert, werd ik wel angstig toen het begon te schemeren. Ik wil weg voordat het donker wordt', zei ik. 'Effe wachten nog', antwoordde Robert. 'Ze zijn nu net aan het schieten'. En hup, daar vlogen weer wat kogels door de

lucht. In zo'n sfeer zit Wellerson dus elke dag.'
Slagen als voetballer is dus zijn grote droom, want zo veel andere kansen op een beter bestaan zijn er niet. Ook veel van de jongens met wie hij opgroeide, belandden in de criminaliteit of leven al niet meer. 'Je kunt hem zo een fijn bestaan', zegt Marijke. 'Hij snakt naar warmte en geluk.'

Op dat moment trekt Wellerson zijn Sparta-shirt eens recht. En wijst trots naar het stadion dat hij er zo mooi vindt uitzien. En vervolgens naar zijn voeten. Voor het eerst in zijn leven zijn die verpakt in echte voetbalschoenen, een cadeau van zijn gastouders.

Als hij zijn veters heeft gestrikt, zegt Wellerson hen snel gedag. Op naar de volgende training op Het Kasteel. Op naar, hoopt hij, een zorgeloos leven voor hem en zijn gezin.

